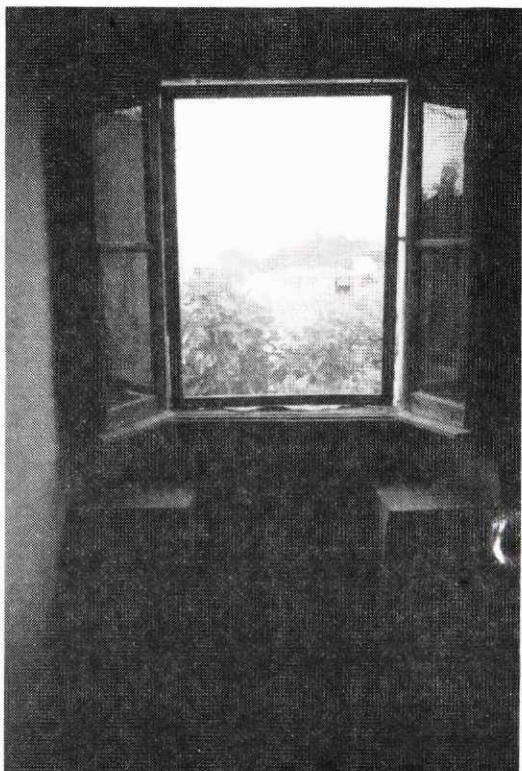

entendre la situació i li donà, diuen, 5.000 ptes., potser menys. Es fa la campanya, es guanya per la Sagrera però no en la resta del poble. El resultat és que no surt el diputat. Ell torna a veure'l i lògicament no és gaire ben rebut, en principi. En Rosàs li diu que ve a tornar-li les pessetes, íntegres, perquè en no haver guanyat no li serveixen de res, no deuria pas donar-les als contraris. És de suposar que el diputat ho contaria tota la vida.

No es parava aquí. Després de molta lluita aconseguí, per allà el 1910, la concessió del Correu a Santa Eulàlia, i amb la primera tartana començaria el primer transport dels pocs viatgers, correspondència i repartiment pel poble.

Conseqüent al caràcter honrat i dur que ja hem dit, repetia una i altra vegada a fills i família, que compartien com a missatgers, el secret del correu i de la carta; ningú devia saber adreça, destí, remitent, molt menys donar-la a qui no era destinada, ni la menor referència. Recorden dels menuts la por que passaven en anar a masies allunyades. Negoci que continuà ajudat dels fills i després passà a en Joanet, que es féu amb les tartanes i després els cotxes. Ja possiblement pensant amb això,

Els festejadors i el bell horitzó